

Thea Zoeteman-Meulstee

Het erfdeel

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

1

Amanda staat aarzelend met de deurknop in de hand. Ze kijkt naar het raam waar de regen met grote druppels tegenaan striemt.

‘Als ik jou was, zou ik even wachten,’ zegt Jojanneke, haar huisgenoot en vriendin.

‘Ik ga met de auto,’ antwoordt Amanda. Toch blijft ze staan.

Jojanneke lacht. Ze heeft ondertussen de strijkplank gepakt en een wasmand waar enkele witte uniformen in liggen. Het strijkijzer begint al snel te stomen.

‘Van die paar meters naar de auto word je al kleddernat,’ meent Jojanneke. ‘Je komt drijfmat aan als jij je zin doorzet. Let op mijn woorden.’

Met een schouderophalen gaat Amanda weer zitten en maakt haar jas los. De regen gaat onbedaarlijk door. Ze kijkt naar een grote straal die van de dakgoot af komt en als een waterval langs het keukenraam naar beneden plenst.

‘Geen weer om vrolijk van te worden,’ zegt ze.

‘Nee.’ Jojanneke is het volledig met haar vriendin eens. ‘Ze geven de rest van de week dit weer op. We kunnen ertegen.’

Amanda trekt haar jas uit. Hierbinnen is het warm. De stoom van het strijkijzer stijgt in wolkjes richting het plafond. In lange halen gaat Jojanneke met het ijzer over de witte stof.

‘Ik heb ook nog een paar uniformen liggen...’

‘Geef maar,’ doet Jojanneke goedmoedig. ‘Dat gaat in één moeite door.’

‘Je meent het?’

‘Natuurlijk. Ik ben de beroerdste niet.’

‘Jo, je bent een kei.’

Amanda staat op. Haar jas glijdt van de rugleuning van de stoel en valt met een zachte plof op de grond. Ze merkt het niet. Uit haar slaapkamer haalt ze de gewassen en gedroogde uniformen. Ze stopt haar neus in het witte katoen. Het ruikt altijd zo lekker als ze net uit de was komen.

‘Alsjeblieft.’ Amanda legt ze bij de andere strijk in de wasmand. ‘De volgende keer doe ik het voor jou.’

‘Dat weet ik toch,’ reageert Jojanneke lachend.

Amanda kijkt naar haar vriendin. Ze wonen inmiddels alweer twee jaar in hetzelfde huisje dat ze gehuurd hebben van het echtpaar Verbeek. Jojanneke en zij zijn al vanaf de basisschool vriendinnen. Ze hebben samen op het

voortgezet onderwijs gezeten en daarna hebben ze allebei gekozen voor de kraamzorg.

Ze vindt het fijn om haar ervaringen met Jojanneke te kunnen delen. Ze hebben samen een sterke band gekregen omdat ze ook hierin zo veel raakvlakken hebben.

Hun diensten lopen op dit moment gelijk. Ze hebben allebei tot gisteren gewerkt en zijn nu enkele dagen vrij voordat ze de wacht weer in gaan.

‘Vind je het niet erg om de rest van de middag in je eentje door te brengen?’ vraagt Amanda.

Jojanneke haalt haar schouders op. ‘Je doet alsof dat voor de eerste keer voorkomt. Ik heb nog genoeg plannen voor vandaag. Als het vanmiddag droog wordt, wil ik naar het winkelcentrum. Daarna ga ik misschien nog even naar mijn ouders. Dus als ik er vanavond niet ben, dan weet je waar ik uithang.’

Amanda lacht. ‘We zullen een lijstje bij moeten houden. Dan kunnen we van elkaar precies weten wat we doen.’

‘Ja zeg, stel je voor! Ik ben blij dat we er altijd makkelijk in zijn geweest. Ik hou niet van dat krampachtige gedoe.’

‘Ik ook niet.’

Amanda kijkt naar het raam. Druppels glijden traag naar beneden, maar het wordt gelukkig minder.

‘Ik denk dat ik nu toch maar ga,’ zegt ze. ‘Linda verwacht me. Ik ben zo benieuwd, Jo. Ze had me iets te vertellen en iets te vragen, maar wilde het niet door de telefoon zeggen.’

Joanneke glimlacht. Ze schuift een hanger-tje door de hals en mouwen van een uniform en hangt het zolang aan de zijkant van de kast. ‘Je hebt natuurlijk al van alles gefantaseerd wat het kan zijn. Wat denk je?’

Amanda haalt haar schouders op. ‘Ik heb geen idee. Misschien gaan ze wel verhuizen. Bah, ik moet er niet aan denken. Of er is iets met haar schoonouders. Iets leuks. Zoveel jaar getrouwd. Of er staat een ander feestelijk gebeuren op stapel.’

Joanneke grinnikt. ‘Misschien gaat die jongere broer wel trouwen en ben jij uitgenodigd om die dag op de kleine Martijn te passen.’

Amanda schudt haar hoofd. ‘Je bedoelt Marten. Nou, dan is hij er wel heel vlot bij. Zover ik weet is hij nog steeds vrijgezel.’

‘Wat weet jij nou van zijn privéleven?’

‘Genoeg. Ik kom nog regelmatig bij zijn

ouders op de boerderij.'

'Zie je Marten dan ook?'

'Af en toe. Meestal is hij druk bezig in de stal.' Amanda's gezicht betreft. 'Ik begrijp het niet goed. Toen we elkaar pas kenden, konden we goed met elkaar opschieten. Nu is het net alsof hij me niet meer wil ontmoeten. Ik heb hem niets gedaan, zover ik weet.'

Jojanneke laat de strijkbout op zijn kant staan en kijkt bedenkelijk naar Amanda.

'Toen jij bij Stefan en Linda kraamde, hadden jullie een vervelende start, weet je nog? Jij ergerde je aan hem omdat hij zich overal mee bemoeide. Ik weet nog hoe jij hier je gram over mijn hoofd stond uit te storten.'

'Ja, arme jij. Jij moest het bijna ontgelden.'

'Ik leef nog,' reageert Jojanneke nuchter. 'Maar ik weet nog hoe vreselijk boos je op hem was. En dat je het liefst een ander kraamadres wilde. Je had wel met mij willen ruilen.'

Amanda knikt. Ondertussen pelt ze zich opnieuw in haar jas. 'Ja, dat klopt. Na een paar dagen ging het veel beter tussen Marten en mij. Het contact ging pas echt over nadat hij mij met Freek had gezien.'

'Hij was natuurlijk jaloers.'

Amanda bukt zich om een denkbeeldig pluistje van de vloer af te rapen. Ze voelt een kleur naar haar gezicht stijgen, want ze weet dat Jojanneke precies in de roos heeft geschoten. Ze wil er liever verder niet over nadenken. En er nog minder over praten.

‘Ik ga nu echt, Jo. Tot vanavond.’

‘Veel plezier. En je vertelt me waarvoor je bij Linda moest komen, hè?’

‘Dat zal ik doen. Of Linda moet het me ten strengste verbieden.’

Ze wacht verder commentaar van Jojanneke niet af en stapt naar buiten. Midden in een diepe plas.

‘Hè bah!’

Jojanneke staat haar vanachter het raam uit te lachen en Amanda steekt speels een vuist naar haar op. Gelukkig heeft ze laarzen aan, maar zo te voelen is de rechter lek. Haar tenen voelen nattigheid.

Ze zal de verwarming in de auto hoog opdraaien. Dat scheelt misschien.

De hevige regenbui is overgegaan in een miezer. De dikke, grijze wolken worden door de wind voortgedreven. Het lijkt wel herfst. En het is intussen alweer februari.

Ze verlangt naar het voorjaar. De winter was nat en koud en donker. Geen sneeuw, geen ijs, alleen regen en nog eens regen.

Amanda start de auto en kijkt door het verregende raampje naar Jojanneke, die haar van achter het keukenraam staat na te zwaaien. Met een sierlijke bocht draait ze over het erf, zodat de neus van de auto netjes voor de weg komt te staan. Ze drukt op de claxon en zwaait ook nog even naar mevrouw Verbeek, die achter een verregend raam bij de tafel zit.

Verlangend kijkt Amanda naar de lucht, alsof de wolken zomaar open kunnen scheuren en een stuk blauw zullen laten zien.

Ze draait de auto de weg op en rijdt met een kalm gangetje naar Linda. De ruitenwissers zwaaien ritmisch heen en weer en laten een geïrriteerd gepiep horen. Daar moet snel naar gekeken worden, vindt ze. Dit is ergerlijk.

Het is een klein stukje naar het huis van Stefan en Linda. Nog geen vijf minuten later parkeert ze haar auto in de bekende straat, waar ze regelmatig komt.

Ze sluit snel de auto af en rent om het huis heen naar achteren. Bij de achterdeur struikelt ze bijna naar binnen en weet ze nog net haar even-

wicht te bewaren door zich vast te grijpen aan het eerste het beste wat ze te pakken krijgt. Dat is het vliegengordijn dat Linda zomer en winter daar laat hangen. Amanda hoort een knak en ze wordt bedolven onder de wollige slierten die 's zomers de vliegen op een afstand moeten houden. Zo vindt Linda haar.

‘Wat doe jij nu?’ vraagt ze verwonderd.

Amanda probeert zich van al die slierten te ontdoen, maar raakt erin verstrikt. Meteen krijgt Linda de slappe lach en van de weeromstuit doet Amanda mee.

‘Help me toch,’ zegt ze. ‘Die ellendige stroken... Waarom haal je die 's winters niet weg? Er is nu geen vlieg te bekennen.’

Linda loopt al sniklachend naar Amanda en plaagt: ‘Eigenlijk zou ik je zo een poosje moeten laten staan. Het is best leuk om jou in een hulpe-loze toestand te zien.’

‘Linda!’ roept Amanda getergd uit.

‘Stil maar, ik help je wel. Hoe krijg je het voor elkaar om op deze manier binnen te komen?’

Het is werkelijk een warboel geworden. De slierten zijn in elkaar gedraaid en daardoor zijn er knopen ontstaan. Zelfs zit er één in het haar van Amanda gedraaid, die Linda voorzichtig los-

maakt, onder pijnlijke kreten van Amanda.

‘Ik zal mijn filmcamera erbij halen,’ plaagt Linda.

‘Als je dat maar laat.’

Eindelijk is Amanda bevrijd uit haar benarde positie. Samen met Linda bekijkt ze de schade die ze in haar val heeft aangericht. De roe van het vliegengordijn is geknakt en een haak waaraan het bevestigd zat, is er afgebroken.

‘Ik vergoed de schade wel,’ zegt Amanda.

‘Onzin,’ vindt Linda. ‘Zo duur is het nou ook weer niet. Bovendien had je wel gelijk. Ik had dat ding aan het eind van de zomer weg moeten halen. Soms ben ik een beetje te gemakzuchtig.’

Amanda grinnikt en legt uit: ‘Ik wilde zo snel mogelijk binnen zijn, vanwege de regen. Tja, ik weet het, haastige spoed, is zelden goed. Dat blijkt maar weer.’

Linda heeft een vuilniszak gepakt. ‘Als jij dat vliegengordijn er in wilt doen, dan ga ik onder-tussen koffiezetten. Dat lust je toch wel? Of heb je liever warme chocolademelk?’

‘Hè ja.’ Amanda likt langs haar lippen. ‘Daar is het echt weer voor. Heb je ook slagroom?’

‘Jij... lekkerbek! Denk aan je calorieën.’

Amanda haalt onverschillig haar schouders